

katerem jih je vže toliko postalo nesrečnih. Ali se pač morete ločiti od grobóv svojih dobrih starišev? Tukaj ste mej znanimi, domačimi ljudmi, mej svojimi sorodniki, vsak vas spoštuje in ljubi. Kolikor vem, nimate ga sovražnika v mojej župniji, razven soseda Lisičarja, ki se vam prijatelja samó zato kaže, da bi vas laglje pripravil še ob to malo premoženja, kolikor ga še imate. Ostanite domá, delajte pridno in molite, in božji blagoslov vam ne izostane. Ako vas tepó nadloge in britkosti, prenašajte je s potrpežljivostjo in zopet se povrne sreča, mir in veselje v vašo doslèj pošteno hišo.“ Takó so govorili gospod župnik in ne brez uspeha.

Zanoškar je jel spoznavati, da ni na pravem potu, da se mu je dobro godilo, dokler ni v njegovo hišo jel zahajati sosed Lisičar. Ali odstopiti od svoje namere, zdelo se mu je vender pretežavno. Lisičar mu je namreč Ameriko naslikal z najlepšimi barvami. Ali zdaj, ko ste ga tudi žena in hči jeli prositi, odjenjal je in dejal: „Pa naj bode v imenu božjem — ostanemo domá. Tudi meni bi bila ločitev težka od domovine, a mislil sem si, da se v Ameriki lahko brez truda denar dobí. Nù, vi prečastiti gospod župnik in vi gospod učitelj sta me vse drugače podučila in vama rajši verojamem nego li sosedu Lisičarju, ki me je, kakor vidim, le zapeljati hotel, da bi se on z mojimi novci okoristil ter se na moje troške vozil v Ameriko. Kakor sem dejal, mi ostanemo domá in z božjo pomočjo hočem zopet poskušati pridno gospodariti s tem, kar imam.“

„To je prava, možata beseda,“ rečejo gospod župnik „in Bog daj, da bi ostali pri njej. Mati in hči pa se razjokate od veselja, da jima ne bode treba ostavljati prelepe domovine, v katerej želite živeti do smrti.“

Kmalu po tem se gospod župnik in učitelj poslovita od Zanoškarjevih ter obljubita, da bosta večkrat prišla ter rada svetovala in pripomogla, kjer koli bode dobrega sveta in pomoči treba.

In res! Zanoškar jo ostal mož beseda. Ostal je domá, pridno je delal in gospodaril ter si s pridnostjo in varičnostjo skoraj toliko prigospodaril, da je bil jeden najboljših kmetov v soseski. Tone je šel v mesto ter je zdaj dober duhovni pastir v svojem domačem kraju.

In Lisičar? Ta ni hotel Zanoškarju denarjev povrniti. Po noči jo je na tihem pobrisal, da ni nihče znal ne kod ne kam. Čez leto in dan pa pride vest iz Amerike, da je ondù žalostno umrl.

(Iz nemščine preložil I. T.)

—*—

Prstan sv. Marka.

začetku meseca oktobra lanskega leta izpostavljena je bila pri ljubljanskem knjigotržci J. Giontini-ju velika podoba, delo našega domačega slikarja gosp. Grileca. Velika množica mimoidočih ljudi je postajala tu in občudovala mojstersko delo. Izvestno ste tudi vi, otroci, ki stanujete v našem glavnem mestu, gredoč v šolo ali iz šole, skušali se približati, da bi videli prekrasno sliko, na katerej je bilo videti velikansko poslopje z nebrojnimi sobami in širokimi, s pregrinjali bogato prevlečenimi stopnicami. Izvestno bi bili tudi radi vedeli dogodbo, ki vam jo slika predstavlja. Kdo so

óni resni, belobradati možje? — kdo je ubožno oblečeni mož, klečeč na stopnicah itd. Izvestno ste v šoli vprašali gospoda učitelja, kaj podoba kaže — a dvomim pa, da bi si bili povest tudi dobro zapómneli. Da jo znate tudi sami čitati, in da si jo ohranite v spominu, podajam vam jo tù.

Na obrežji adrijskega morja, na italijanskej zemlji leži veliko mesto Benetke. Prav za prav stoji to mesto na morji, ker je zidano na kolih. V svojem osredji ima to mesto velikanske mramornate palače in krasne cerkve. Najlepša, po vsem svetu znana cerkev je posvečena sv. Marku. Benetke so bile nekdanje glavno mesto obširne države na italijanskej zemlji, na isterskem in dalmatinskem obrežji in adrijskih otocih. Benečani so bili zelo imoviti kupčevalci in njih vladarji „doži“ gospodovali so neizmernemu bogastvu. V začetku 15. stoletja dospele so Benetke na vrhunec blagostanja — a stoprav pred 90. leti so izgubile svojo samostalnost.

Zgodba, ki vam jo hočem povedati, vršila se je v začetku 14. stoletja. Na prestolu Benečanskem je sedel takrat dože Bartolomeo Grandenigo.

Bilo je v jutro po silno viharnej noči, ko pride ubog ribič v mramornato palačo dožetovo ter prosi, da ga spusté k dožetu samemu, ker mu ima povedati važne novosti, zadevajoče veliko državo. Dovolí se mu. Ribič vstopi, poklekne na široke mramornate stopnice ter podá dožetu krasen prstan redke dragocenosti. Osupel ga dože ogleduje, potem vpraša, odkod li ima ta prstan? Ribič pripoveduje: „Sinoči vže pozno, ko je začela nevihta nastajati, hitel sem na obrežje, da bi svoj slabi čolnič prepeljal v varnejši pristan, ker sem se bal, da mi ga vihar potare. V trenotji pa, ko ga odklenem, stopijo pred-me trije možje — čestitljivi starci — in zahtevajo nujno, naj je prepeljem na nasprotno nabrežje k cerkvi sv. Nikolaja. Jaz se braním, kazaje jim slabi čolniček, ter pravim, da nikakor ne smem zaupati življenja štirih oseb slabemu čolniku v tako razburjenih valovih. Ker se nikakor ne udam, skočijo vsi trije v čoln, in prej nego sem jim mogel zabraniti, veslajo s krepkimi močmi po razburjenih valovih. Na nasprotnem nabrežji smo izstopili, in glej! na starčev migljaj potopí se moj čolniček v morsko globino. V tem trenotji se je vlegel vihar — in ko ves osupel pogledujem ónega, na katerega migljaj se je moj čolniček pogreznil v vodo, obrne se k meni in reče: „Pojdi jutri pred dožeta in njegovo skupščino in povej jim, kar si videl. Za ta čolniček te bodo vže obilo odškodovali. Povej jim, da smo danes mesto rešili gotovega pogina. Hudobni duhovi so razburili valovje, ki bi bilo požrlo vse mesto. Tvoj čoln je bil napolnjen ónih duhov, zato leži zdaj v dnu morja in vihar je zopet utihnil.“ Po teh besedah si starec sname ta prstan in reče: „Védi, da sem jaz evangelist Marko, váruh in branitelj vašega mesta. Moja spremljevalca tukaj sta sv. Jurij in sv. Nikolaj. Izroči jutri ta prstan dožetu v dokaz, da so resnične tvoje besede in v potrdilo, da sem jaz prijazen vašemu mestu.“ — Ko je to izgovoril, izginili so vsi trije,“ takó je končal ribič svojo povest. Bogato so obdarovali ubogega ribiča; v cerkvi sv. Marka pa so se prepevale hvalne pesni Onemu, ki je po svojem vérnem služabniku rešil mesto pogube.

Slika ima napis: Prstan sv. Marka

Janja.